

[Yvonne Herløv Andersen]

op og er nogenlunde klar over, hvad der egentlig kan blive ud af det her gennem, som hr. Henrik Toft sagde, et grundigt udvalgsarbejde.

Det, vi gør, er, at vi erstatter nogle pensionstyper, som er opstået ved knopskydning langs ad vejen, som tingene har ændret sig ude i samfundet, hvor vi har haft behov for at indføre en førtidspension. Jeg er glad for, at alle pensioner, der er i orden og i kraft, samt mellemste og højeste invalidepension bliver, hvor de er. Men hvorfor egentlig lade højeste blive, hvor den er? Hvis man rigtig tænker på den store forskel, der er på førtidspension og så det, man kan få i højeste invalidepension, er der et fantastisk stort spring. Jeg har ikke noget imod højeste invalidepension, skal jeg sige med det samme, men når man er nået derop, er de tillæg, man får, også høje. Det bliver en 7.000 kr. i hvert tilfælde mange gange, og det er en meget høj pension, synes jeg. Jeg har været ude for flere, der har sagt: ja men vi kan da godt undvære lidt til den anden ende; så måske skulle man også kigge lidt på det, selv om det ikke gavner meget. Men jeg tror, man skal kigge på pensionens størrelse og den graduering, der skal være i den, for at være sikker på at få et rimelig godt system. At det så ikke kan deles ud på de mange mennesker, er jeg klar over, men jeg tror, man skal kigge lidt på det.

Så er man uenig – og det er meget forståeligt, som jeg også sagde før med hensyn til Ibsen og den ideale fordring – om størrelsen af de beløb, der skal udbetales, og jeg ville da også have lavet det forslag, der gik på mellemste invalidepension, tror jeg, hvis ikke jeg af forsynet var blevet placeret i finansudvalget og havde kigget lidt på, hvordan pengene egentlig har det. Det er et meget godt dobbeltjob at være både i socialudvalget og i finansudvalget, det bringer én lidt ned på jorden, når man får nogle flyvske tanker om, hvad man godt vil gøre for folk. Men der er altså denne store forskel fra maksimalt i nærheden af 2.600–2.700 kr. og så til de 4.200 kr., som mellemste invalidepension er. Det er en væsentlig forskel, hvis man skal leve af det. Vi kan snakke tingene igennem og så finde ud af, hvor vi havner. Jeg vil tro, at det ikke bliver det store tal, det bliver ikke mellemste invalidepension, for det er der ikke økonomisk mulighed for, det siger sig selv.

Som også hr. Erik B. Smith var inde på det, koster socialdemokratiets forslag efter den beregning, socialministeren har foretaget, 565 mill. kr., mens regeringens i starten koster 194 mill. kr., og det er jo en væsentlig forskel.

Så kommer denne sociale pensionsfond igen. Det er sådan en god ting at tage frem. Jeg blev engang belært grundigt af kommunisterne om, at den sociale pensionsfond ikke er sådan én, der ligger nogle penge nede i og venter på at blive benyttet til samfundsgavnlig formål. De er der jo ikke. Det får man altid at vide, når man spørger, ligegyldig hvem der har været socialminister. Man vil altid gerne bruge denne fond til noget, for det er jo reelt set pensionisternes penge, det ved vi godt alle sammen, men de er der bare ikke mere. De penge, som vi skal bruge til dette, skal vi suge op og indpasse i den øvrige økonomiske politik. Det er jo det, der er så trist, men selvfølgelig kunne man lave noget gradvis, og det kan vi da også kigge på; anderledes er det ikke.

Men så kommer der en anden divergens, og det bliver, hvem der skal have og efter hvilke kriterier, aldersmæssigt f. eks. Der er også nogle divergenser dér. Det er specielt det med helbredsbetingsen, synes jeg nok, som er en væsentlig forskel. Jeg ville gerne være med til at kigge lidt på det stramme syn, der har været ude omkring med hensyn til det helbredsbetingsede, fordi det lægelige specielt har givet nogle problemer, for selv om lægen siger, at der intet er til hinder for, at vedkommende kan gå en tredjedel på arbejde, kan man jo ikke skaffe en tredjedel arbejde, men samtidig skal vi også tage hensyn til, at man ikke må give pensioner efter arbejdsmarkedet, så det bliver lidt af en balancegang, og den tror jeg også vi må have op at vende i udvalget.

Med hensyn til socialdemokratiets forslag om tildeling er jeg nervøs for – selv om man siger, alle muligheder skal være opbrugt – at give en pension på en social betingelse med varigt behov for hjælp, altså varigt behov for underhold. Når jeg er det, er det, fordi kommunerne ikke har det særlig godt af mange forskellige grunde, og vi kender dem nok også selv og må gribe i egen barm. Men de har det ikke særlig godt, og derfor vil det være fristende at skubbe over på en pension. Det er jeg lidt nervøs for, så vi må prøve at